

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3567/06
25.04.2007. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Љубодрага Пљакића, председника већа, Драгана Скока и Душанке Марјановић, чланова већа, са саветником суда Јеленом Тишма - Јовановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби АА, против решења Безбедносно-информативне агенције Републике Србије, број: 03-1892 од 27.06.2006. године, у предмету привременог удаљења, у нејавној седници већа одржаној дана 25.04.2007. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

Врховни суд Србије се оглашава стварно ненадлежним за решавање ове правне ствари и предмет доставља Другом општинском суду у Београду као стварно и месно надлежном суду.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијен је, као неоснован, приговор тужиоца АА, припадника Безбедносно-информативне агенције Републике Србије, а решење бр. 01-2870 од 07.06.2006. године је потврђено. Ставом 1. диспозитива првостепеног решења тужилац се привремено удаљује из Безбедносно-информативне агенције, почев од 07.06.2006. године, до окончања кривичног поступка који се води код Другог општинског суда у Београду под бројем К. бр. 973/06, због кривичног дела изнуђивање исказа из члана 65. став 1. КЗ РС; ставом 2. диспозитива решења утврђује се да за време док траје удаљење, радник има право на накнаду у висини једне половине плате и ставом 3. диспозитива решења да се припаднику одузима службена легитимација радника на одређеним дужностима, оружје и друга средства која су му поверена за обављање послова.

У поднетој тужби тужилац је оспорио законитост решења туженог органа истичући да је оно донето уз погрешну примену материјалног и процесног права, односно уз погрешну примену одредбе члана 65. Закона о полицији, одредбе члана 25. Закона о безбедносно-информативној агенцији, као и одредбе члана 199. став 2., у вези са чланом 235. Закона о општем управном поступку. Предложио је да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење у целости и да тужиоца врати на радно место на које је био распоређен пре доношења решења о удаљењу.

Тужени је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из оспореног решења и у истом истакао приговор ненадлежности Врховног суда Србије да одлучује о поднетој тужби, из разлога што је у време доношења оспорених решења био на снази Закон о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 48/91... 79/2005) а да је сагласно одредбама чл. 71. ст. 6. истог Закона прописано да ако запослени није задовољан одлуком функционера поводом поднетог приговора може се обратити надлежном суду у року од 15 дана. Како је одредбом чл. 183. Закона о државним службеницима ("Службени гласник РС", бр. 79/05... 83/05) прописано да поступци одлучивања о правима, обавезама и одговорностима запослених који су започети до ступања на снагу овог Закона окончаће се применом прописа према којима су започети, предлаже да се суд огласи ненадлежним, односно одбије тужба као неоснована.

У поступку претходног испитивања поднете тужбе, Врховни суд Србије је нашао да није стварно надлежан за поступање у овој правној ствари, већ стварно и месно надлежан Други општински суд у Београду.

Одредбом чл. 20. ст. 1. Закона о Безбедносно-информативној агенцији је прописано да на права, дужности и одговорности по основу радног односа на припаднике агенције примењују се прописи који важе за раднике министарства надлежног за унутрашње послове.

Одредбом чл. 165. ст. 5. Закона о полицији је прописано да против решења о удаљењу запослени може поднети приговор министру, у року од осам дана од дана уручења решења о удаљењу, с тим да приговор не одлаже извршење решења, а решење по приговору мора се донети у року од 15 дана.

Одредбом чл. 169. истог Закона је прописано да се на положај, дужности, права и одговорности запослених у Министарству примењују прописи о радним односима у државним органима, ако овим законом и прописима донетим на основу овог закона није друкчије одређено.

Одредбом чл. 71. ст. 1. и 2. Закона о радним односима у државним органима ("Службени гласник РС", бр. 48/91... 49/2005) који је важио у време доношења оспореног решења, прописано је да се ради остваривања својих права, запослени у државном органу, односно постављено лице писмено обраћа функционеру који руководи органом и да против сваког решења или другог акта којим је одлучено о његовим правима и обавезама има право да полнесе приговор. Ставом 3. истог члана је паље прелвићено да се приговор

обавесама има право да поднесе приговор. Ставом 6. истог закона је даље предвиђено да се приговор подноси функционеру који руководи државним органом у прописаном року, и који је дужан да о њему одлучи у року од 15 дана од дана подношења приговора, док је ставом 6. прописано да ако функционер у утврђеном року не одлучи о поднетом приговору или ако запослени, односно постављено лице, није задовољно одлуком функционера поводом поднетог приговора, може се обратити надлежном суду у року од 15 дана.

Како је одредбом чл. 168. ст. 3. у вези ст. 1. Закона о полицији изричито прописано да се управни спор може покренути само када полицијском службенику односно запосленом радни однос престаје када током његовог рада у Министарству настану безбедносне сметње из чл. 111. истог закона, због којих са њим радни однос не би ни био заснован, а не и у другим случајевима код одлучивања о правима из области рада, Заштиту права у конкретном случају код привременог удаљења, тужилац, по ставу овог суда остварује сходно чл. 71. ст. 6. Закона о радним односима у државним органима код надлежног суда.

Одредбом чл. 17. ст. 1. тач. 1. под 3) Закона о судовима ("Службени гласник РС", бр. 46/91... 71/92) – која се примењује на основу одредбе чл. 84. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 63/01), у вези чл. 3. Закона о изменама и допунама Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 29/04), и чл. 12. Уставног закона за спровођење Устава РС ("Сл. гласник РС" бр. 98/06), прописано је да је Врховни суд Србије одлучује о законитости коначних управних аката републичког органа, ако законом није друкчије одређено, а одредбом чл. 12. ст. 1. тач. 3. под а) Закона о судовима прописано је да општински суд у првом степену суди спорове из области рада.

С обзиром да се у конкретном случају не решава о законитости управног акта у смислу чл. 6. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96) већ о спору из области радних односа, стварно и месно за одлучивање у овој правној ствари надлежан је Други општински суд у Београду. Ово са разлога што је одредбом чл. 39. а у вези чл. 59. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04) прописано да је за суђење у споровима из радног односа месно надлежан суд на чијем се подручју налази седиште туженог органа односно суд на чијем се подручју рад обавља или се обављао.

Са изнетих разлога, решено је као у диспозитиву овог решења на основу чл. 59. Закона о управним споровима а сходном применом чл. 15. и 17. Закона о парничном поступку.

РЕШЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 25.4.2007. године, У. 3567/06

Записничар, Председник већа – судија,

Јелена Тишма – Јовановић, с.р. Љубодраг Пљакић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК